

Зоран Милошевић*
Институт за политичке студије
Београд

СРПСКО ПИТАЊЕ И РУМУНИЈА**
(Или зашто је праведно да Србија и Русија имају
заједничку границу)

Сажетак

Етноцидом над Србима, који се одвијао више векова на подручју данашње Румуније (од XVII до XX века), омогућено је стварање, уз помоћ социјалног инжењеринга, Румуна и њихове државе Румуније као геополитичког пројекта Аустро-Угарске, Француске, Немачке, Италије и Ватикана ради физичког раздвајања Срба и Руса. Истовремено, политички центри моћи су унутар Србије онемогућили научнике и медије да истражују друштвене процесе на подручју Влашке, Ердеља (Трансилваније) и Молдавије, тако да се створио скоро потпуни вакуум, односно потпуна необавештеност о стварном стању на овом простору.

Пошто је интерес Запада (овог пута у лику САД, Европске уније и НАТО-а) поново актуелизовао молдавско питање, желећи да проруску Републику Молдавију присаједини прозападној Румунији, то је и прилика да се српској научној и другој јавности скрене пажња на тзв. румунско питање, како би се поново осмислио властити опстанак и нова геополитика Балканског полуострва. Другим речима, то значи да савремена Србија и Срби морају покренути питање етноцида над Србима Влашке, Ердеља и Молдавије, са-

* доктор социолошких наука, научни саветник, редовни професор теоријске социологије

** Рад је настао у оквиру научног пројекта „Демократски и национални капацитети политичких институција Србије у процесу међународних интеграција“ (179009), који финансира Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије.

мим тим поставити и питање дерумунизације ових територија, која треба да води ка успостављању заједничке границе са Русијом, чиме би се успоставила историјска правда, тако неопходна за опстанак Срба на Балкану.

Кључне речи

Молдавија, Влашка, Ердељ, Трансилванија, етноцид, Срби, асимилација, Румунија, граница, геополитика

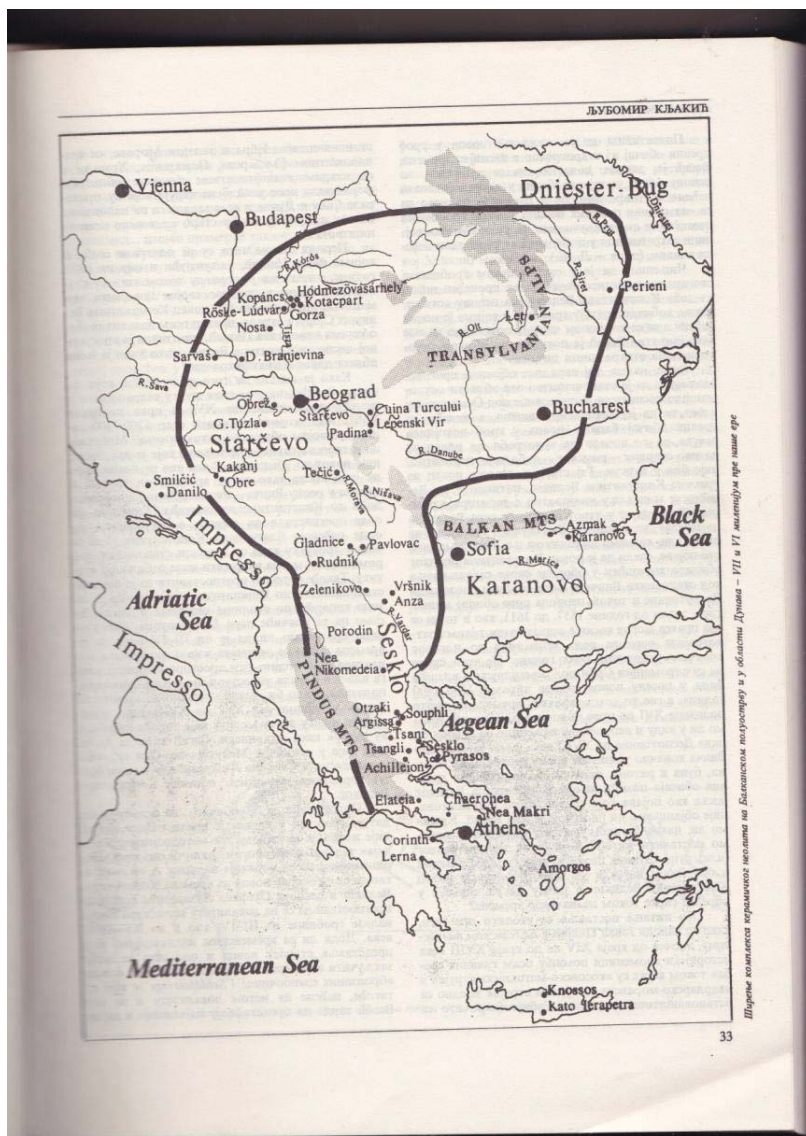
Српска елита и медији не обраћају пажњу на збивања у Молдавији, што је вишеструка културолошка, идентитетска и, наравно, геополитичка грешка.¹ Према објективним изворима становништво Молдавије (као и Влашке и Ердеља/Трансилваније је српског порекла).² У савременој молдавској историографији постоји став да је оснивач Молдавије Драгош, који је дошао из Марамуреша, док је независност од мађарског краљевства добио Богдан, отуда су Молдовљани дуго носили име Карабогданци. Оба имена су српска,³ а Драгоши су у Марамурешу присутни од 1336. године. У молдавском летопису Григореа Уреке (условно 1359. године) пише да је «Драгош са собом довео мноштво својих сународника» који су се населили око реке Сучава и по Сирету. Поновни долазак Срба (овај пут са Карпата) забележен је са доласком војводе Богдана. У различитим сачуваним писмима од 1585 – 1623. године на територији Молдавије (као њени становници) се помињу следећи народи: Русини, Срби, Мађари, Власи, Мунтјани, Грци, «Љахи»

¹ О томе опширније: Зоран Милошевић, Извори румунске политике, у зборнику *Анатомија румунске политике*, приредио Зоран Милошевић, Центар академске речи, Шабац, 2017, стр. 13 – 27.

² «Од 15. до 17. века стално су текле сеобе преко Дунава у Влашку где је створена етничка симбиоза, тако да од Баната до Црног Мора, линијом запад – исток имамо романизовано словенско становништво или етнички комплекс балканских и Дачких Словена"! Види: Јован Пејин, Предговор приређивача, *Власи*, Елаборат ОЗН-е 1948 – 1949. године, приредили Јован Пејин, Милорад Средојевић, Хришћанска мисао, Београд, 2012, стр. 9.

³ Владислав Гросул, *Молдавское движение до и после образования Румынии (1821 – 1866)*, Ассоциация историков и политологов "Pro-Moldova", Кишинёв, 2014, стр. 6.; Николай Руссев, Волохи, русские и татары в социальной истории средневековой Молдавии, *Русин*, Кишинев, N° 2, 2005, стр. 97-98.

(Пољаци), Москвити и Турци. Но, данас мало који аутор из Молдавије, иако је јасно да у то време није било Румуна, а поред очигледних чињеница које указују на српско порекло Молдовљана, то и јавно призна.

ОДГОВОР ОДАКЛЕ СРБИ У ВЛАШКОЈ, ЕРДЕЉУ (ТРАНСИЛВАНИЈИ) И МОДЛАВИЈИ ДАЈУ И НАУЧНА ИСТРАЖИВАЊА. НА МАПИ ЈЕ ПРИКАЗАНА ОБЛАСТ ВИНЧАНСКЕ КУЛТУРЕ, КОЈА ОБУХВАТА И НАБРОЈАНЕ ПОКРАЈИНЕ, ДОК СУ ИСТРАЖИВАЊА ДНК ПОКАЗАЛА ДА СЕ РАДИ О СРБИМА.

Но, ако су српски корени Молдавије јасни, није јасно како се појављује и због чега назив Молдавија и Молдовљани. Област Марамуреш у састав римске Дакије није улазила, што значи да се романизовано становништво у Молдавији појавило знатно касније, али се не зна када, јер га до XVIII века није било. Доказа да је су романизовани Молдовљани потицали од самих Римљана нема, буквално ниједног јединог. Остали извори становнике Молдавије називају Власима, Каравласима, Карабогданцима, Молдовласима, али и Русовласима и Молдославима, а Молдавију - Молдославија тако да се за бројне научнике овде завршава истраживање порекла Молдовљана. Другим речима, истраживачи (из Мађарске, Немачке, Велике Британије, Пољске, Русије, Румуније итд.) све заинтересоване за етногенезу Молдовљана остављају без одговора.

Нико од њих не покушава да истражи да ли се ради о романизованим Србима. Професор Ђорђе Јанковић о том феномену пише: «У данашњој Румунији је са западних страна Европе још раније започето затирање словенских корена и ћириличног писма, тако да данас Румуни не умеју да читају своје средњовековне текстове написане у црквама (то ће се десити и Србима ако се одрекну ћирилице, како им намећу садашње власти). Мађари су заборавили да су им скоро сви краљеви из лозе Арпадовића били ожењени словенским женама, да им је матерњи језик био словенски, а у држави су им најбројнији становници били Словени».⁴

Знајући, дакле, да Срби непрекидно теже уједињењу и слободи, Рим и Немци предузели су пропагандне мере да такве тежње што више поремете, кроз наметање измишљене и лажне прошлости народима Југоисточне Европе. У томе су некада учествовали најмљени научници, а данас тај нечасни задатак обављају још увек, поред западних и неки наши «угледни» научници, али овај пут више из уверења него због новца. Из својих империјалних разлога, том раду се придружила претежно германска Велика Британија.⁵ **У самој Србији, истина о Србима, да су од почетка у хришћанству, да им је матични простор одувек био између Ибра и Уне и да су на истоку имали заједничку границу са Русима треба сакрити, тако да је чак и стручњацима данас тешко да прихвате да није тачно оно што нам се безмало сто-**

⁴ Ђорђе Јанковић, *Предање и историја Цркве Срба у светлу археологије*, Хришћанска мисао, Београд, 2015, стр. 8.; Упор.: Николай Русев, *Славянский фактор в истории средневековой Молдавии*, *Русин*, Кишинев, N° 4, 2006, стр. 91.

⁵ Исто.

леће понавља.⁶ Наравно, истина о Србима и њиховој стварном етничком простору сачувана је у оквиру аутохтонистичке историјске школе, а делимично и код неких романизованих Срба. Ђорђе Јанковић наводи: «Предања православних Словена, Срба и Руса, различите природе, записана у Средњем веку и данас усмено сачувана, сведоче да је још Апостол Павле проповедао Јеванђеље Србима и Словенима, а за њим и други апостоли».⁷ **Ето откуда Срби и у Ердељу, Влашкој и Молдавији. Ту су били од рођења, то им је била матична територија као што је то била и Босна или Србија.** Тачно је да је било сеоба са поробљених на слободне српске територије. То се може пратити од 1. столећа па све до нашег времена.⁸ Овоме је на руку и државно уређење Срба (које има и своје мане). Наиме, код Словена није постојала јединствена власт. Србима управљају жупани (кнежеви), а одлуке се доносе на скупштинама. То је одговор зашто је постојало толико српских држава, односно кнежевина.⁹ Управо такве су биле и Дунавске кнежевине.

О СРПСКИМ КОРЕНИМА МОЛДАВИЈЕ

Према немачком историчару Отокару Штиријском, године 1308. у Марамурешу владао је војвода Влашке земље, али се директно не наводи које становништво је овде обитавало, већ само индиректно.¹⁰ У мађарским изворима, на пример, посвећеним Влашкој, тачније у хроници Јована Тирнавског први пут се сусреће појам „Молдовљани“. **У овој хроници се говори о експедицији мађарске војске против Срба и Молдовљана,**¹¹ али без објашњења откуда Срби у Молдавији.

Најраширеније је мишљење да је Молдавија добила име по реци Молдова, а која је опет добила име по керуши Драгоша, ос-

⁶ Исто, стр. 9.

⁷ Исто, стр. 11.

⁸ Исто, стр. 13.

⁹ Исто, стр. 17.

¹⁰ *История Румынии*. Координаторы Иоан-Аурел Поп, Иоан Болован, Москва, 2005, стр. 183.

¹¹ Владислав Гросул, *Молдавское движение до и после образования Румынии (1821 – 1866)*, стр. 7.

нивача Молдавије, која се удавила у реци. Керушу су звали Молда. Остало је, наравно, питање порекла речи Молдавија. Једно је јасно да је у словенском језику та реч постојала, јер постоји, на пример, река Молдава у Чешкој, као и град Молдава у Словачкој. Интересантно је да у самој Молдавији нема насељених места са таквим именима, а има их у Русији, Словачкој, Чешкој и Банату (румунском делу). Но, овде се истраживачи не баве питањем да је Србин Драгош дао својој омиљеној керуши име Молда, те да истраживања усмере ка српском језику. Гросул наводи да чак има мишљења да порекло речи Молдавија потиче из турског језика, али он лично не истрајава на њој. Следећа верзија да та реч води порекло до романизованих Илира.¹² Но, сада знамо да су Илири заправо Срби.¹³ Другим речима радило се о романизованим Србима који су много раније поробљени од Рима.

¹² Исто, стр. 9.

¹³ Види: Драгослав Срејовић, *Илири и Трачани*, Београд, СКЗ, 2002. У поменутој књизи налазе се и неколике Срејовићеве, сасвим јеретичке мисли, достојне неких, до тада најзагриженијих *сербиста* – аутохтониста, али нешто боље подржане доказима.

Прва Срејовићева „јерес“ се наслућује већ у цитату на странама 22–23, у уводном делу поглавља *Територија, народ и језик*, где се уноси сумња у постојећи аксиом о огромној распрострањености Илира, као балканског народа, али се то чини издалека и опрезно: *Ослањајући се вероватно на податке из старијих извора, из 6. и 5. в. с. е., Псеудо Скилак (псеудоним античког анонимног земљописца) смешта Илире јужно од Либурна (Истра, прим. аут.), дуж југоисточне обале Јадрана све до Аоније и острва Коркире (данас Крф). Наведена су племена која ту живе – Hierastomnai, Bouilinoi. Hylloi, Nestoi, Manioi, Autariatoi, Enhelleis и Taulantoi, али су од њих само Енхелејци („народ јегуље“ прим.аут.) ближе лоцирани око Которског залива. У грчком миту о Кадму и Хармонији, Енхелеис су били племе око града Будуа – Будва, где их Хелени сврставају у Илире.*

Тек пошто је тако, навођењем више изворника, довео под сумњу далеко већу распрострањеност Илира од уског приморја, следи Срејовићева научна бомба са одложеном експлозијом: *У каснијим изворима (Псеудо Скимнус, Плиније, Страбон и др.) поменуто је поименце још неколико илирских племена, међу њима и Илири proprii dicti (прави Илири), племе настањено вероватно негде у области Скадра и Лисуса (северна Албанија), према коме су Грци назвали цео илирски народ, а Римљани пространу територију коју су освојили на Балканском полуострву, а која је у време Јулија Цезара чинила провинцију Илирикум.*

Ту је, дакле, реч о неоправданом, ненаучном уопштавању које није требало ни да буде усвојено од наше науке!

Друга јерес се односи на то да су такозвани Илири, заправо романизовани Старосрби и северозападни Рашани.

Истраживање цркве на простору Молдавије опет води до Срба. Наиме, литургија се обављала на црквенословенском (српском језику) који је дошао „са друге стране Дунава“, тј. Србије.¹⁴ Цркву у Молдавији устројио је монах Никодим (Прилепски), рођен у Прилепу од мајке Српкиње о оца Грка. Управо је Никодим изградио прве влашке манастире – Водице поред Северина и манастир Тисман у Олтенији.¹⁵ **Гросул наводи да је тај прекодунавски језик (српски) био званични језик не само у Молдавији већ и у**

Данас се Сармати, Далмати, Панони и Трибали већ бојажљиво признају за протосрбе, од којих су Сармати око Дунава, а остали испод Дунава и Саве.

Врло слично овоме, римски цар Хадријан је крајем 2. века, после такозваног, Дачког рата, такође увезао у царевину око 300.000 такозваних Дачана – етника са тог истог тла. Уз све преостале ратове и устанке, праћене заробљавањем домаћих етника (илирски ратови, далматски, панонски, сарматски устанци, македонско-акарнански и трачки савези против Рима), број присутних, прадавних Срба и Рашана у границама Римског царства, а посебно на Балкану, био је заиста за поштовање.

Ово нас води ка закључку о коначној бројчаној надмоћи античких Срба на балканском простору све до доласка нових пагана – Срба и Словена у 7. веку и њиховој улози у почетном враћању у паганство једног дела старинаца, а потом о важној улози хришћана у покрштавању свих пагана, изворних или повратника, до краја 10. или до 12. века.

Аутор приказа Срејовићеве књиге, Божин Јаневски, О лажним Илирима и Старосрбима, *Политика*, 28.10. 2016. свој текст закључује речима: **«Онда, господо научници, уколико сте поклоници истините историје, очистите наше уџбенике од тих ватиканских и коминтерновских загађења!»**

¹⁴ Владислав Гросул, *Молдавское движение до и после образования Румынии (1821 – 1866)*, стр. 16.

¹⁵ Забрињавајућа је српска немарност према српству и српском православљу и цркви на територији Влашке, Ердеља и Молдавије. Ово манифестује и писац монографије „Српско православље у Румунији“, Стеван Бугарски, који почиње своје дело на следећи начин: „Још није утаношено када је и како установљена Темишварска епархија. Писани трагови досежу до XVI века, када се јавља у опсегу српске Пећке патријаршије“. Јасно је да су Румуни у више наврата уништавали историјска документа, буквално све што су налазили у државним архивама, манастирима и црквама (које су за ту прилику и конфисковали) на српском или црквенословенском језику, те да је заиста тешко пронаћи писане изворе. Међутим, ипак је понешто и сачувано, али је то ван научног интереса српских научника из заиста необјашњивих разлога. Види: Стеван Бугарски, *Српско православље у Румунији*, Православна српска епархија темишварска, Српска академија наука, Прометеј, Темишвар, Нови Сад, Београд, 1995, стр.11.

Влашкој, Ердељу, Бугарској, Србији, Московском и другим књажевствима, па чак и у Великом Књажевству Литванском. У Молдавији је српски био државни језик све до XVII века, када почиње борба против њега и његово истискивање из употребе. На тај начин “балканска теорија“ о пореклу Модовљана добија на значају, јер су, како каже сам Гросул, истраживачи Универзитета из Хамбурга доказали да су са аспекта генетике Румуни ближи становницима Балканског полуострва (Србима), него Италијанима.¹⁶ Нова истраживања ДНК становника Балкана и Европе потврђују закључке српске аутохтонистичке школе о томе, али и истраживача из Хамбурга.¹⁷

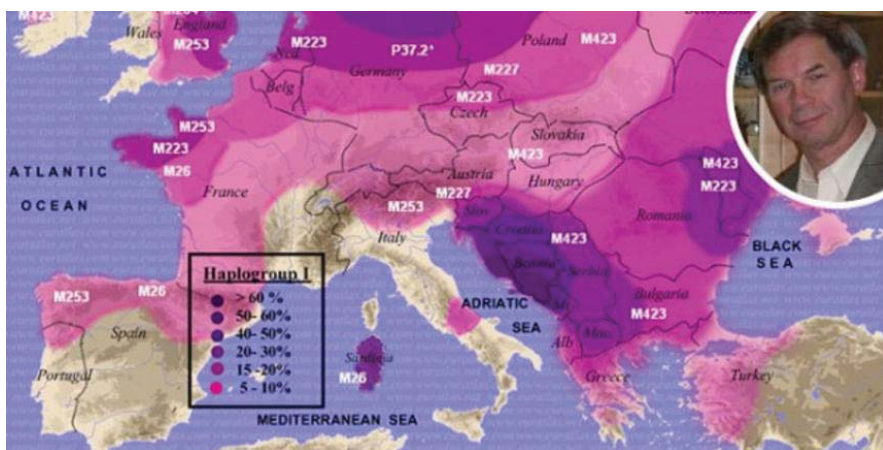
Из низа доказа ми ћемо подсетити на један. Наиме, 1512. године један (Бело)Рус Франциско Скорина, штампар и културни радник, иначе (и) велики борац против уније на територији данашње Белорусије пише свом митрополиту да је био у Молдавији код краљице Јелене Бранковић (коју Скорина у писму још именује Јелена Српска), од које је добио новац за штампање књига којим треба да оповргне тврдње да су Срби изгубили на Косову због издаје Вука Бранковића. И ова чињеница да су Бранковићи владали Молдавијом се прећуткује.

СПОМЕНИК СКОРИНИ ИСПРЕД НАЦИОНАЛНЕ БИБЛИОТЕКЕ БЕЛОРУСИЈЕ

¹⁶ Владислав Гросул, *Молдавскоје движење до и после образовања Румунији (1821 – 1866)*, стр. 16.

¹⁷ Убедљиву аргументацију у прилог ове тезе дала је Сања Шуљагић, Поништавање националних идентитета на балканском полуострву у деветнаестом веку са посебним освртом на Румунију, у зборнику *Анатомија румунске политике*, приредио Зоран Милошевић, Центар академске речи, Шабац, 2017, стр. 28 – 67.

ПРИСУСТВО СРПСКОГ ДНК, ТВРДИ АНАТОЛИЈ КЉОСОВ, ЈЕ НАЈВЕЋЕ У БиХ, ХРВАТскоЈ, ПРИБАЛТИКУ И МОЛДАВИЈИ. ВЕЋЕ НЕГО У САМОЈ СРБИЈИ.¹⁸

„ДОБА СЛОВЕНИЗМА“ У РУМУНИЈИ

Др Илије Барбулеску,¹⁹ иначе „Румун“, професор универзитета и академик пише: „Иначе у целој Трансилванији (Ердељу), па и у целом Банату, указују нам се само Срби као најмногобројнији живаљ који преовлађује, а српски језик као прави словенски књижевни и црквени језик не само њихов, него и самих Румуна“. Од стране 89 до 95 говори да Срби преовлађују и у Влашкој и Молдавији (од XIV века), а већину су имали и раније (током XIII века, када се влашко племство сродило са племством из Србије, на пример 1274. године влашки војвода Олтеније, Љутивој удаје своју ћерку за Стевана Милутина, краља Србије, оног Милутина, који је кроз кратко време имао да распростире своју владавину над Босном и Македонијом све до Скопља.

¹⁸ ПРОФ. ДР АНАТОЛИЈ КЉОСОВ: Срби су Аријевци, потичу од Нојевог сина, <https://www.youtube.com/watch?v=JTAzeeBBfMI&index=213&list=LLyWv6pW-tg3R-WKQbccClhg>; АНАТОЛИЈ КЉОСОВ: Срби су Аријевци, потичу од Нојевог сина, <http://www.carsa.rs/anatolij-kljosov-srbi-su-arievci-poticu-od-noinog-sina/>

¹⁹ Илије Барбулеску, Румуни према Србима и Бугарима нарочито с погледом на питање македонских Румуна, Издање Задужбине Илије М. Коларца, Београд, 1908, с тр. 87.

Наравно, о овоме се у Србији и тзв. српским школама не учи!

Зашто би Срби данас знали да је из српске Молдавије 1567. године у манастир Милешеву „стигло“ *небо*, лични рад госпође Роксанде, жене Александра, војводе Молдавије? Зашто би данашњи Срби знали да је молдавски бољар Стеван Боул, велики дворник Доње Земље, имао на свом печату урезану годину 1655. и назив **Србин**.

**ФАКСИМИЛ ПИСМА СКОРИНЕ У КОМЕ СВЕДОЧИ О ПОСЕТИ
МОЛДАВСКОЈ КРАЉИЦИ ЈЕЛЕНИ БРАНКОВИЋ 1512.
ГОДИНЕ²⁰**

Управо поменути Илије Барбулеску овај период „Румуније“ назива „**ДОБА СЛОВЕНИЗМА**“. И у праву је. Српски владари Молдавије су за српско становништво доводили свештенике коју су школовани и рукополагани у Српској цркви (из Охрида, Пећке патријаршије итд.). Колико је у то време српство и православље било живо у Ердељу, Влашкој и Молдавији говори податак да су током XVI века (податак се односи на 1558. годину) из Западне

²⁰ Иван Чарота, Ці быў Скарына ў Малдове?, Звязда, 21 снежня, чацвер, Минск, 2017. <http://zviazda.by/be/news/20171121/1511257116-ivan-charota-azirayuchysya-na-skarynu;>

Малорусије, конкретно (данас унијатског) Лавова слали младиће да „уче српско црквено појање“ и наравно српски књижевни језик. У то време и у Влашкој, Молдавији и Ердељу (Трансилванија) језик се звао словенски или српски. Није било румунског ни било ког другог.

Зашто би то данашњи Срби знали?

Гашење српства у Молдавији, Влашкој и Ердељу (Трансилванији) започето је крајем XVII века у Трансилванији, где су језуити преузели мисију и брзо посвађали Србе. Знају се имена Срба који су радили у корист Римокатоличке цркве и Аустро-Угарске намећући Србима румунизам, као идеологију и румунство као нову националну припадност, лишену српског језика, ћирилице и истинског православља. Но, изгледа да је први корак у том смеру предузео српски племић **Михна Зли** из Ердеља (надимак довољно говори), који се посвађао са бесарабским (молдавским) племићима **Првуловићима** (из Олтеније), те је почео да прихвата језуитску антисрпску и антисловенску идеологију, што је значило и романофилску и унијатску (римокатоличку веру). Потом се јавља **митрополит Теодосије** 1680. године, који је пре тога прихватио унију (признао папу за поглавара цркве), који је штампао на некаквом „румунском“ „Литургију“ (пола језика је било српски, а друга половина италијанско-француска), а у уводу каже да је то урадио због оних свештеника који не знају црквенословенски и српски језик²¹. Наравно, румунизацији Молдовљана и Молдавије погодиле су још неке околности. Са кризом Османске империје значајно је појачан притисак (пре свега економски и културни) на Молдовљане, што је ове натерало да траже савезнике најближих држава – Аустрије и Пољске, посебно последње. То је значило и отварање врата римокатолицизму. Од тада се отварају врата римокатоличкој пропаганди и мисијама међу православнима Молдавије, а ови су као важан аргумент зашто треба прихватити римску веру и папу наводили да су римског, а не српског и словенског порекла.²² Управо су римокатолици натерали православне Молдавије (и Влашке) да изађу из јурисдикције Српске цркве (Охридске архиепископије – XVII век) и пређу под власт Константинопоља, где су лако корумпирани фанариоте и тако унели велику смутњу међу православне Молдавије, Влашке и Ердеља.²³ То је било неопходно у борби за православне вернике, како би се унеле унијатске и римо-

²¹ Исто, стр. 128.

²² Владислав Гросул, *Молдавское движение до и после образования Румынии (1821 – 1866)*, стр. 52.

²³ Исто.

католичке књиге, штампане на тзв. румунском језику. Са овим књигама почео се ширити и појам «румунски језик», који у првој фази није означавао језик «румунског народа» (кога још није било), већ назив за писани језик чије норме су биле формиране у Школи Ардељана од језуита (Трансилванији) за оне православне који су примили унију.

ЈЕЗУИТСКА ШКОЛА АРДЕЉАНА И РУМУНИЗАМ

О овоме наметању румунског језика, који није био народни језик, већ вештачки, специјално осмишљен ради мисионарских циљева Римокатоличке цркве, постоје бројни историјски документи. На пример, писац Т. Негруцу у једном чланку из 1837. године²⁴ «Како сам учио румунски језик» каже да су из Трансилваније стизали специјални учитељи «румунског језика» образованих у језутско-унијатској **Школи Ардељана**, а који су поред језика имали задатак да убеђују ђаке да су «Румуни».²⁵ Потом је следило убеђивање да је за румунски језик практичнија латиница, уз истовремено омаловажавање ћирилице као примитивног и «ђаволског писма».²⁶

Владислав Гросул о томе пише: «Још један фактор утицао је на зближавање књажевстава, а то су досељеници који су у Влашку и у Молдавију дошли из Трансилваније и из целе Аустро-Угарске империје, јер је на све снажно утицала Школа Ардељана. Представници романизованог становништва Аустријске империје у то време су у већини себе већ сматрали Румунима и међу њима се родила идеја о једној румунској нацији.»²⁷ Румунски новинар К.

²⁴ К. Негруци, *Избранное*, Кишинёв, 1973, стр. 61 – 66.

²⁵ Владислав Гросул, *Молдавское движение до и после образования Румынии (1821 – 1866)*, стр. 53.

²⁶ Поред Римокатоличке цркве и западних држава на формирање Румуније велики утицај су испољили и масони, тако да се може рећи да је то римокатоличко-масонска творевина. Наиме румунски историчар Њ. Џувара тврди да је избор А. И. Кузе (бојарина средњег имовног стања, а српско-грчког порекла) дело масона. **Избор Кузе за господара Румуније је био у супротности са Париском конвенцијом од 7. (19) августа 1858. године, јер је предвиђала да и Влашка и Молдавија имају посебне господаре.** Види: N. Djuvara, *Intre Orient si Occident. Tarile romane la inceputul epocii moderne (1800-1844)*. Edita a VII-a, Bucurest, 2009, p. 347.; Владислав Гросул, *Молдавское движение до и после образования Румынии (1821 – 1866)*, стр. 133.

²⁷ Исто, стр. 76.

Бакалбаша је о томе писао: «Свуда су били учитељи из Школе Ардељана... Они су запалили румунску бакљу и ниједна друга није могла да је надјача».²⁸ ови учитељи су имали тако велики утицај на културу, образовање и националну свест, пре свега међу вишим социјалним слојевима. Ова Школа је утицала и на грчког историчара (унијату) Д. Филипидеа, који се у Влашку населио крајем XVIII века и који је на грчком језику у Лајпцигу (језуитским новцем) објавио 1816. године „Историју Румуније“ и „Географију Румуније“, што је прво коришћење у науци појма „Румунија“ за сво романизовано становништво на левој обали Дунава.

Представници Школе Ардељана били су заговорници латинске концепције румунске нације, а српску и словенску су сматрали штетном и предлагали су њену ликвидацију. Управо је „историјски и лингвистички латинизам Школе Ардељана дао основе румунске националне идеологије. Другим речима, Румуни нису етничка заједница (народ), већ политички конструкт, који је осмишљен да раздвоји Русе и Србе. Додатни аргумент овој тврдњи представљају и збивања током 1838. (и неколико година раније), када су новоформиране партије стварале своје програме. На пример, програм Влашке «националне партије» се залагао за ослобађање Влашке и Молдавије од Османлија (Турака) и проглашење независности, затим стварање заједничког руководства које би ујединило две државе у «Велику Дакију», а не Румунију.²⁹

Са овим се слаже и Јован Пејин, који у предговорима књизи «Власи», пише следеће: «За увођење румунског језика у цркви најзаслужнији су Власи унијати у Угарској. Један број Влаха из Ердеља под утицајем својих сународника који су се школовали на западу упознали су се са римокатолицизмом и античком историјом и латинством, **прихватио је унију 1698. године**, признали су папу док је већина остала верна Великој цркви у Цариграду, а у Банату су били под јурисдикцијом Карловачке митрополије Српске православне цркве. Затим је утицај унијата извршио продор на Влашку и Молдавију».³⁰

Додајмо да су Мађари силом натерали митрополита **Саву II Бранковића** (који је такође био тајни унијата) да „уклони словес-

²⁸ Према: Netea V. *Constiinta originii comunei si a unitatii nationale in istoria popurului roman*, Bucurest, 1980, p. 185.

²⁹ C. Bodea. *Lupta românilor pentru unitatea națională*. Bucurest, 1967, p. 209.

³⁰ Јован Пејин, Предговор приређивача, *Власи*, Елаборат ОЗН-е 1948 – 1949. године, приредили Јован Пејин, Милорад Средојевић, Хришћанска мисао, Београд, 2012, стр. 8.

нски језик (који се зове српски из цркве) “, стр. 129. Исти тај митрополит Сава доноси одлуку: „**да се они свештеници који се не служе румунским језиком него само српским – не смеју рукополагати!**“ Тако је омогућио не само румунизацију Цркве (коју Румуни никада нису ни имали, па тако није било ни њиховог језика), већ и појаву тзв. румунске нације, која је стварана асимилацијом Срба. Такође, Румунска православна црква је добила самосталност, односно Томос (под веома чудним, чак неканонским околностима), од Цариграда, 1925. године, (до тада, да нагласимо, није постојала). Ово кажемо јер је црква у Ердељу, Влашкој и Молдавији била под јурисдикцијом Охридске архиепископије од XI до XVII века, а потом под влашћу Цариграда. Поменути Томос Цариградске патријаршије из 1925. године је упитан по многим основама. **Другим речима, мајка црква је требало да буде Српска православна црква а не Цариградска патријаршија, што су језуити желели да избегну и у чему су успели.**

Да подсетимо да је надлежност над територијама Влашке, Ердеља и Молдавије 1429. године преузела Пећка патријаршија. Унијати су се неканонски одделили од Српске цркве 1864. године, што је свесрдно подржала Аустро-Угарска и Римокатоличка црква, тако да су формирали посебну «румунску митрополију». Но, националну цркву нису имали, као што нису имали ни државу, јер до тог времена и није било румунског народа.³¹ Први румунски патријарх такве Румунске цркве био је Мирон, унијата, који се, по рукоположењу, «вратио» у православље. Но, то га није спречило да избаци црквенословенски језик из цркве, прихвати римокатолички календар у подржи латиницу за нови «румунски» језик, који је у првој редакцији имао 50 посто српских и словенских речи.³²

³¹ Исто, стр. 11 – 12.

³² Види: Властимир Трујић, Кратки архаични словар Влашке и Молдавије у савременом румунском језику, у зборнику *Анатомија румунске политике*, приредио Зоран Милошевић, Центар академске речи, Шабац, 2017, стр. 307 – 320; Упор.: Јован Стерија Поповић, Речи српско-словенске у влашком језику познате, у зборнику *Анатомија румунске политике*, приредио Зоран Милошевић, Центар академске речи, Шабац, 2017, стр. 321 – 349.

МИХНА ЗЛИ, кога Румунија својата као свог, али на натписима око фреске све је на српском језику и ћирици. Како је то могуће ако је Румун?

О стању румунског «православља» Огњен Војводић пише: Румунска црква је прешла на грегоријански календар 1924. године одлуком румунског митрополита, а према одлуци цариградског такозваног Свеправославног конгреса. Увођење папског календара изазвало је подјелу и протесте међу румунским вјерницима и свештенством. Систематско прогањање свештеника и вјерника вјерних православном календарском поретку трајало је до Другог свјетског рата. Срушени су сви храмови које су саградили `старо-

календарци`, а многи свештеници умрли у затворима. После Другог свјетског рата православни вјерници који поштују православну пасхалију нису потпуно онемогућени у вјерском животу, али су прогоњени и није им омогућена потпуна слобода богослужења. У Румунији је први румунски кнез после ослобађања од Османске окупације Александар Јоан Куза свргнут и убијен 1866. године, који је владао свега седам година. Послије њега до 1946. године Румунијом је владала римокатоличка њемачка кућа Хоенцолерн-Сигмаринген – рођаци њемачке царске породице. Римокатоличка династија је радила на прогону ћириличног писма и преласку на римокатолички календар. **О римокатоличком утицају у Румунији довољно говори податак да је румунска патријаршија 1942. године признала тзв. Гермогенову `Хрватску православну цркву `НДХ, и послала митрополита Банатског (Темишвар) Висариона (Пују) на устоличење у Загреб због чега је чувар Пећког трона, мјестобљуститељ патријаршијског пријестолола – митрополит Скопски Јосиф у име Сабора прогласио прекид канонског општења са Румунском црквом.**³⁴

Интересантна су сведочења француског научника Јакова Бонгарског, који је 1585. године пропутовао кроз Влашку за Цариград и оставио сведочанство да му је пасош у Букурешту издан на српском језику, како би могао прећи преко Дунава, а додао је и запажање да су се у то време становници Влашке служили «српским словима и српским језиком».³⁵

Зашто би то данашњи Срби знали?

РУМУНИЈА – СВЕЗАПАДНИ ПРОЈЕКАТ УСМЕРЕН НА РАЗДВАЈАЊЕ РУСА И СРБА

На формирању Румуније сложено су радиле средином XIX века све оновремене европске силе, а посебно Енглеска, Француска, Аустро-Угарска, Немачка и Римокатоличка црква. На руку им је ишао пораз Русије у Кримском рату, који је започет 1853, а завршио се 1856. године. Рат се водио између Русије и Алијансе (Уједињено Краљевство, Француска, Османско царство и Италијанска Краљевина Пијемонт) за превласт на Балкану, Дарданелима и Блиском истоку. Пошто је Русија поражена

³⁴ Огњен Војводић, Грегоријански глобализам (2), <http://www.ognjenvojvodic.info/gregorijanski-globalizam-drugi-dio.html>

³⁵ *Власи*, Елаборат ОЗН-е 1948 – 1949. године, приредили Јован Пејин, Милорад Средојевић, Хришћанска мисао, Београд, 2012, стр. 77.

изгубила је део Бесарабије и протекторат над Дунавским кнежевинама (Влашком и Молдавијом) и право држања ратне флоте у Црном мору. Западне силе су пожуриле да победу крунишу мировним споразумом који је потписан у Паризу 18. (30.) марта 1856. године, који је утврдио нови поредак у Европи и имао је директне негативне последице по Влашку и Молдавију и наравно Србију. Мировним споразумом се судбина Дунавских кнежевина предала у руке Међународне комисије сила победница у Кримском рату.³⁶

Данас Владислав Гросул у интервју Мирославу Ротару, с правом, тврди да је Румунија формирана не по жељи становника Влашке и Молдавије већ жељом сила победница у Кримском рату, дакле насиљем над вољом становника дунавских кнежевина.³⁷ Зато је по формирању државна власт Румуније, састављена од језуита, унијата, новорумуна и странаца била крајње сурова према свима који нису прихватили нови румунски идентитет и државу.³⁸ Та државна репресија не само да је била дуготрајна, него и крајње нечовечна, што је оставило последице и на актуелне становнике Румуније, који су веома склони криминалу и криминалном понашању. То потврђује и статистика. Наиме, европски затвори су препуни Румуна и први су народ по криминалним делима у Европи.³⁹ Румуни доминирају у затворима Велике Британије, Италије, Шпа-

³⁶ Владислав Гросул, *Молдавское движение до и после образования Румынии (1821 – 1866)*, стр. 101.

³⁷ Мирослав Ротарь, Как душили молдавскую идентичность в Западной Молдове, <https://ru.sputnik.md/news/20170330/11826575/moldova-valahia-rumynia-iazyk.html>

³⁸ Према подацима са Википедије (<https://sr.wikipedia.org>) становници Ердеља (Трансилваније); Влашке и Молдавије и у дорумунском периоду од Аустро-Угара па до Османлија су били дискриминисани и често «грађани другог реда» или «без икаквог статуса». Та радикална дискриминација је убрзавала њихову асимилацију, јер кад су прихватили да буду унијати или римокатолици, односно муслимани социјални положај се знатно поправљао, односно имали су статус нормалних грађана. Када се формирала Румунија ситуација се поновила, да би становници добили статус нормалних, а не грађана другог реда, морали су постати Румуни. Једноставно избора није било или је следила **тортура**. Они који то нису хтели били су затварани и мучени, а најупорнији и ликвидирани. Другим речима, у новоформираној држави Румунији није било могуће сачувати свој идентитет.

³⁹ CRNA STATISTIKA: Rumuni napunili britanske zatvore, <http://www.kurir.rs/planeta/1688094/crna-statistika-rumuni-napunili-britanske-zatvore>

није, Немачке, Аустрије итд.⁴⁰ Ову чињеницу истичемо да би указали да је главни генератор криминалног понашања сама румунска држава која је примењивала тортуру као средство румунизације, те је образац пренела и на грађане, који у борби за своје циљеве примењују методе као и држава, са разликом што појединци због тога одговарају, али не и румунска држава, бар не до сада за извршени етноцид.

Но, да се вратимо формирању Румуније. Велики отпор новој држави пружили су не само Молдовљани него и становници Влашке.⁴¹ Наиме, 3. (15) јуна 1856. заговорници очувања молдавске државности обратили су се турским властима (документ је потписало 82 угледних Молдовљана) са жељом да се подрже њихова антиунионистичка борба. Унионисти су Молдовљане прогласили „сепаратистима“, што није имало везе са стварношћу. Узалуд су Молдовљани тврдили да не постоји румунска нација, да је све то старо свега неколико година откако је створено име Румун и Румунија, да овај народ и држава немају историју, језик, а самим тим ни националну литературу.⁴² Узалуд. Аргументи нису помогли у судару са силом. Отпор антиуниониста је сломљен када је убијен митрополит Мелетие Истати (имао је 40 година), 31. августа 1857. године,⁴³ који је био велика подршка борцима против Румуније. Остали митрополити су били унионисти, тако да је и црква сломљена. Потом је уследила **забрана** антиунионистичке штампе, чиме је онемогућено да се чује глас противника румунизације, самим тим се стицао утисак да становништво подржава нову државу и стварање нове нације, што није било тачно.

Када је за господара Румуније изабран Александар Куза ситуација се за антиунионисте драстично погоршала. Куза је одмах по преузимању власти најавио конфискацију имовине цркве, што је навело православне да га назову **Јулијаном Одступником**, јер је био на страни римокатолицизма. Куза је закључио Уговор са папом у којем је прихватио покровитељство владе Руминије над Римокатоличким црквама. Такође је помагао отварање римокатоличких школа и других институција, као и њихово мисионарство међу православнима. Када су православни покушали да интерна-

⁴⁰ Види: ИНОСТРАНЦЫ В ТЮРЬМАХ ЕВРОПЫ И ИТАЛИИ, <https://andrenapoli.livejournal.com/136632.html>

⁴¹ Владислав Гросул, *Молдавское движение до и после образования Румынии (1821 – 1866)*, стр. 103.

⁴² Исто, стр. 108.

⁴³ Исто, стр. 114.

ционализују своје питање, у Цариграду, али и на Западу су то оценили „унутрашњим питањем државе Румуније“ и нису помогли. Због тога се у историји православља Куза оцењује „као производ папско-протестантског Запада који је радио против православља и Русије“.⁴⁴ Румунска православна црква је после тога настала државним интервенцијом, као и тзв. Македонска православна црква. Наиме, када је донет „Органски реголамент о стварању централних власти“ 3. (15) децембра 1864. године у првом члану је писало да „Румунска православна црква јесте и остаје независна од било које стране црквене власти“. **Ово се у науци сматра првим званичним озаконењем аутокефалности Румунске цркве.** Даље је румунска влада донела закон којим она бира митрополите и епископе, што је довело до даљег угрожавања цркве и православља. Колико је Куза био осион говори и чињеница да је понудио у писму француском императору Наполеону III у новембру 1863. године румунску војску и све војне ресурсе државе за потребе Француске, а такође и да Француска, у случају потребе, окупира Румунију.⁴⁵ Ипак, то није спречило да он буде свргнут, пре свега због своје антиправославне делатности. Нижу се редом протести и устанци, на пример, устанак сељака у Влашкој, јануара 1862. године, који је угушен уз помоћ војске. На следећи устанак није требало чекати, овај пут у Букурешту у августу 1865. године, при његовом гушењу војска је убила 20 људи и ранила на стотине. Када устанци нису дали резултата почео је политички тероризам (8. јуна 1862. године убијен је премијер Барбу Катарџиу), а потом су се ређала политичка убиства. Криза у новој држави је добила толике размере да су Британци предлагали Турској да је поново окупира.⁴⁶

Сам Куза је предложио да поднесе оставку (1865), а да се у Румунију доведе страна династија, што је, изгледа, и био прави циљ његове владавине. Ипак војска га је збацила следеће, 1865. године, прогласивши другог сина белгијског краља, грофа Филипа Фландријског господарем Румуније, али је гроф одбио да преузме нову државу. Зато је власт преузело намесништво од три човека (Л. Катарџиу, Н. Голеску и Н. Хараламбие).

Европске силе су потом организовале нову Париску конференцију да би решили судбину Румуније. Пошто је Молдавија била против нове државе, одузели су јој право гласа на конференцији. Потом је нађено решење да Немац Карло Хоенцолерн-Зигмари-

⁴⁴ Исто, стр. 157.

⁴⁵ Исто.

⁴⁶ Исто, стр. 166.

нген преузме нову државу и прогласи се краљем Румуније,⁴⁷ а изјашњавање о томе је одржано од 2. до 8. априла 1866. године. Тиме је власт и идеологија румунизма стабилизована, наравно, како смо већ, нагласили, уз помоћ невероватног насиља и социјалног инжењеринга.

АЛЕКСАНДАР КУЗА ИЛИ ЈУЛИЈАН ОДУСТУПНИК

После, дакле, велике (политичке) борбе, али ипак уз подршку аустријске војске, победили су унионисти, а на чело нове државе дошла је **немачка династија Хоенцолерн-Сигмаринген**. Ово, наравно, све објашњава. Нова држава са православном већином (становници су некако успели да сачувају бар искварено

⁴⁷ Исто, стр. 175.

православље и то је једини успех, ако је успех!) није смела да има своје аутохтоно политичко руководство. Нова држава је у свим ратовима и кризним ситуацијама, као што је и сада, била против Русије. Да подсетимо Румунија је само нацистичкој Немачкој дала на почетку напада на СССР 220.000 војника⁴⁸, а током рата још додатних 100.000.⁴⁹ Традиционалну, антисловенску политику Румунија је обновила уласком у НАТО и Европску унију, али и немачки утицај, када је на њеном челу поново изабрала етничког Немца, председника Клауса Јоханиса, иначе по вери протестанта. Тако долазимо до савременог периода Румуније.

Под влашћу Јоханиса, Румунија је зажелела да припоји Републику Молдавију 2018. године, о чему пишемо у другом чланку (овог зборника), али и да преузме Источну Србију (о чему дајемо информације у прилогу зборника).

Овим се отвара питање односа српске елите и српских институција према политици Румуније. Можемо само констатовати да у Србији имамо заиста ретке вести у медијима из ове некада српске земље, која се и сада бори да сачува бар остатке свог изворног идентитета. Територија Молдавије је подељена, већи део је предат Румунији, но остао је и један део који се налазио у саставу СССР-а и који је сачувао неке елементе традиционалног словенског идентитета, иако је народ прихватио молдавски (романизовани) језик и латиницу. Силна је пропаганда данас у Молдавији која тврди да су Молдовљани Румуни, чиме би се проширило НАТО и Европска унија (без референдума) и задао још један ударац Србима и Русима (физичким удаљавањем једних од других), што и јесте био један од геополитичких задатака стварања Руму-

⁴⁸ Рустем Вахитов, Хитлеровска «Европска унија» против Русије – СССР, у зборнику *Србија и Евроазијски савез*, приредио Зоран Милошевић, Центар академске речи, Међународна словенска академија, Шабац, 2016, стр. 166. Додајмо и овај податак да је само 20 посто мушкараца рођених у СССР-у 1923. године преживело Други светски рат.

⁴⁹ Румуни су током Другог светског рата починили бројне злочине над словенским и јеврејским становништвом Румуније и данашње Украјине. Само за два дана окупације Одесе румунска војска је 1941. године убила 24.000 Јевреја. О убиству Словена, наравно нико није водио прецизну статистику. Види: Rumunija ne želi da se suoči sa prošlošću, <http://www.dw.com/sr/rumunija-ne-%C5%BEeli-da-se-suo%C4%8Di-sa-pro%C5%A1lo-%C5%A1%C4%87u/a-16426992>. Упор.: Михаил Борисович Смолин, Идеолошке претпоставке месијанског експанзионизма Румуније у Другом светском рату, у зборнику *Анатомија румунске политике*, приредио Зоран Милошевић, Центар академске речи, Шабац, 2017, стр. 89 – 117.

није и румунизма. Но, Румунизам се као идеологија користи и данас за ширење Румуније на територије непослушних народа, какви су са аспекта политике запада Срби. Зато их НАТО кажњава дозвољавањем да се „Румуни“ шире на Источну Србији проглашавањем да су Власи Румуни. Не само да Власи нису Румуни, него ни „Румуни“ нису Румуни, али зашто би то данашњи Срби требали да знају?

**ПОГЛЕД НА МАПУ КОРИСНИКА ЋИРИЛИЦЕ ОТКРИВА
ГЕОПОЛИТИЧКИ ЗАДАТАК РУМУНИЈЕ – РАЗДВАЈАЊЕ СРБА И
РУСА, А ПОТОМ ОПКОЉАВАЊЕ И УНИШТАВАЊЕ, ПРВО,
СРБА, А ПОТОМ И РУСА**

НАТО, Европска унија и САД планирају да 2018. године целу Републику Молдавију припоје Румунији и зато „немају чак ни божићне празнике“. Амерички експерти за социјални инжењеринг уз помоћ домаћих „харвардских дечака“ (Молдовљана школованих на Харварду – З.М.) настоје да у 2018. години САД преузму тоталну медијску контролу на територији Молдавије. Другим речима, на овој територији не сме да се чује другачије мишљење, ни руско, ни српско, ни кинеско... само румунско и америчко (а оно је исто). Зашто?

Суштина сваког рата је да се на једном делу фронта обезбеди премоћ над противником, премоћ над формирањем јавног

мнења, премоћ у контроли људског духа и душа. Управо тиме се данас баве што владине, што полувладине и невладине организације, а које све контролишу и плаћају САД и НАТО.

Праве се листе неподобних новинара, а они који су се највише експонирали против америчке и НАТО политике се отпуштају. Управо док ви читате овај текст бројни новинари у Молдавији остају без посла. То мало ко зна (има и оних који неће да знају чувајући свој бедни конфоризам и спокој), јер је Молдавија медијски изолована, па и у Србији. Жртва нема право да се зна да је неко уништава, посебно ако тај носи медијски конструисани лик „демократе“ и културног човека. Жртва, дакле, нема права на помоћ, што значи да ће убиство бити „савршено“. Већи или мањи број људи ће бити убијено, а за то нико неће одговарати, јер нико и не зна да се догодио злочин.

Ко још мисли о томе да је у Декларацији Уједињених нација записано да је прво људско право – право на живот, а друго – ПРАВО НА РАД! Од чега ће људи без посла живети? Ко ће заштитити њихова људска права, посебно право на рад и, самим тим, живот?

Молдавска влада, која је сва прорумунска и проамеричка, покушала је да кроз парламент провуче закон о забрани руских тв канала и медија. За сада није прошло, али ово је тек први покушај. Други ће свакако бити „мудрији“ и аргументован већим насиљем и страхом.⁵⁰

Зашто би данашњи Срби знали да у Молдавији постоје бројни интелектуалци (аутор овог чланка је имао прилику да такве упозна) који се не слажу да буду Румуни, не слажу се са политиком владе, не слажу се са нестанком државе Молдавије, који износе такве примере терора и насиља, од којих вам се леди крв у венама, над онима који су јавно противе румунизацији и натоизацији Молдавије, али када их позовете на отпор „следе се од страха и одбијају било какав ангажман“.

САД и НАТО, наравно, неће стати када освоје Молдавију. Морају се вратити да докрајче Србе. Искуство са сламањем Молдовљана свакако ће бити у томе драгоцене. Но, за Србе се, уколико желе да преживе, постављају нови задаци. Учествовати заједно са Русима у ослобађању Влашке, Молдавије и Ердеља, јер оно мора доћи. У међувремену морамо Русима и «Румунима» објаснити да се на овим исконским српским територијама догодио

⁵⁰ Зоран Милошевић, Хоће ли Молдавија нестати?, Анексија или Олуја, *Печат*, бр. 449, 8. децембар 2017, стр. 44 – 46.

етноцид⁵¹ Срба и да је праведно да становници ових земаља ,ако не буде могуће да поврате свој српски идентитет (са аспекта западних интереса Румунизација Срба/Влаха је само «коллатерална штета», важна је контрола (делте) Дунава, онда да се барем створи прословенска интеграциона идеологија која би омогућила федерално повезивање са Србијом и Русијом. Истовремено, то значи да мора доћи до краха румунског геополитичког пројекта, који је све време постојања Румуније био трн у пети Руса и Срба. Повратак Влаха и Молдовљана свом идентитету значио би и заједничку Руско-молдовљанско-влашко-српску границу, што би значило да је учињен први корак у успостављању историјске правде на овом простору.

Други је наплата штете од Римокатоличке цркве и западних држава које су помогле да се изврши етноцид.

Мислимо о томе!

ЛИТЕРАТУРА

- Барбулеску, Илије: *Румуни према Србима и Бугарима* нарочито с погледом на питање македонских Румуна, Издање Задужбине Илије М. Коларца, Београд, 1908.
- Vodea, C.: *Lupta românilor pentru unitatea națională*. Bucurest, 1967.
- Бугарски, Стеван: *Српско православље у Румунији*, Православна српска епархија темишварска, Српска академија наука, Прометеј, Темишвар, Нови Сад, Београд, 1995.
- Вахитов, Рустем: Хитлеровска «Европска унија» против Русије – СССР, у зборнику *Србија и Евроазијски савез*, приредио Зоран Милошевић, Центар академске речи, Међународна словенска академија, Шабац, 2016.

⁵¹ Класична дефиниција етноцида (од греч. *ἔθνος* — народ и лат. *caedo* — убијање) — политика уништавања националног идентитета, самосазнања народа. Етноцид може да се реализује преко колонијалне политике асимилације, али и преко процеса стварања нових нација преко уништавања или промене самосазнања старих (или њихових делова). Више је него очигледно да је на територији данашње Румуније извршен етноцид над Србима. Види: Зоран Милошевић, *Када нација постаје жртва?*, *Печат*, бр. 270, 31. мај 2013, стр. 49 – 51.; Зоран Милошевић, *Словенски етноцид*, *Печат*, бр. 278, 26. јул 2013, стр. 46 – 47.

- *Власи*, Елаборат ОЗН-е 1948 – 1949. године, приредили Јован Пејин, Милорад Средојевић, Хришћанска мисао, Београд, 2012.
- Гросул, Владислав: *Молдавско покретање до и после образовања Румунији (1821 – 1866)*, Асоцијација историчара и политолога "Pro-Moldova", Кишинев, 2014.
- Djuvara, N.: *Intre Orient si Occident. Tarile romane la inceputul erocii moderne (1800-1844)*. Edita a VII-a, Bucurest, 2009.
- Историја Румунији. Координатори Иоан-Аурел Поп, Иоан Болован, Москва, 2005.
- ИНОСТРАНЦИ В ТЮРЬМАХ ЕВРОПЫ И ИТАЛИИ, <https://andrenapoli.livejournal.com/136632.html>
- Јанковић, Ђорђе: *Предање и историја Цркве Срба у светлу археологије*, Хришћанска мисао, Београд, 2015.
- Јаневски, Божин: О лажним Илирима и Старосрбима, *Политика*, 28.10.2016.
- КЉОСОВ, ПРОФ. ДР АНАТОЛИЈ: Срби су Аријевци, потичу од Ноевог сина, <https://www.youtube.com/watch?v=JTAzeeBBfMI&index=213&list=LLyWv6pW-tg3R-WKQbccClhg>
- КЉОСОВ, АНАТОЛИЈ: Срби су Аријевци, потичу од Ноевог сина, <http://www.carsa.rs/anatolij-kljosov-srbi-su-arijevci-poticu-od-noinog-sina/>
- Милошевић, Зоран: Извори румунске политике, у зборнику *Анатомија румунске политике*, приредио Зоран Милошевић, Центар академске речи, Шабац, 2017.
- Милошевић, Зоран: Када нација постаје жртва?, *Печат*, бр. 270, 31. мај 2013.
- Милошевић, Зоран: Словенски етноцид, *Печат*, бр. 278, 26. јул 2013.
- Милошевић, Зоран: Хоће ли Молдавија нестати?, Анексија или Олуја, *Печат*, бр. 449, 8. децембар 2017.
- Netea V. *Constiinta originii comune si a unitatiinationale in istoria popurului roman*, Bucurest, 1980.
- Пејин, Јован: Предговор приређивача, *Власи*, Елаборат ОЗН-е 1948 – 1949. године, приредили Јован Пејин, Милорад Средојевић, Хришћанска мисао, Београд, 2012.
- Поповић, Јован Стерија: Речи српско-словенске у влашком језику познате, у зборнику *Анатомија румунске политике*, приредио Зоран Милошевић, Центар академске речи, Шабац, 2017.
- Rumunija ne želi da se suoči sa prošlošću, <http://www.dw.com/sr/rumunija-ne-%C5%BEeli-da-se->

suo%C4%8Di-sa-pro%C5%A1lo%C5%A1%C4%87u/a-16426992

- Ротарь, Мирослав: Как душили молдавскую идентичность в Западной Молдове, <https://ru.sputnik.md/news/20170330/11826575/moldova-valahia-rumynia-iazyk.html>
- Руссев, Николай: Волохи, русские и татары в социальной истории средневековой Молдавии, *Русин*, Кишинев, N° 2, 2005.
- Руссев, Николай: Славянский фактор в истории средневековой Молдавии, *Русин*, Кишинев, N° 4, 2006.
- Срејовић, Драгослав: *Илири и Трачани*, Београд, СКЗ, 2002.
- САД: Срби најстарији народ из чијег гена потичу Аријевци, Хрвати, Данци ...!, <http://www.vaseljenska.com/vesti/sad-srbi-najstariji-narod-iz-cijeg-gena-poticu-arijevci-hrvati-danci/>
- Смолин, Михаил Борисович: Идеолошке претпоставке месијанског експационизма Румуније у Другом светском рату, у зборнику *Анатомија румунске политике*, приредио Зоран Милошевић, Центар академске речи, Шабац, 2017.
- CRNA STATISTIKA: Rumuni napunili britanske zatvore, <http://www.kurir.rs/planeta/1688094/crna-statistika-rumuni-napunili-britanske-zatvore>
- Трујић, Властимир: Кратки архаични словар Влашке и Молдавије у савременом румунском језику, у зборнику *Анатомија румунске политике*, приредио Зоран Милошевић, Центар академске речи, Шабац, 2017.
- Чарота, Иван: Ці быў Скарына ў Малдове?, *Звезда*, 21 снежня, чацвер, Минск, 2017. <http://zviazda.by/be/news/20171121/1511257116-ivan-charota-azirayuchysya-na-skarynu;>
- Шуљагић, Сања: Поништавање националних идентитета на балканском полуострву у деветнаестом веку са посебним освртом на Румунију, у зборнику *Анатомија румунске политике*, приредио Зоран Милошевић, Центар академске речи, Шабац, 2017.

Zoran Milošević
SERBIAN QUESTION AND ROMANIA

(Or why is it just that Serbia and Russia
have a common border)

Abstract

Ethnocide over the Serbs, which has taken place during the course of several centuries in the territory of present-day Romania (from the seventeenth to the twentieth century), enabled the creation of the Romanians and their country Romania, with the help of social engineering, as a geopolitical project of Austro-Hungarian Empire, France, Germany and Vatican City State in order to physically separate the Serbs and the Russians. At the same time, the political centers of power within Serbia prevented scientists and media from investigating the social processes in the territory of Wallachia, Erdely (Transylvania) and Moldova, which created almost complete vacuum, that is, the complete lack of information about the real situation in this area.

Since the interest of the West (this time in the form of the United States, the European Union and NATO) has reactualized the Moldovan issue, seeking to join the pro-Russian Republic of Moldova to pro-Western Romania, which created all the conditions to draw attention of the Serbian scientific community and all other public communities to the so-called Romanian issue, in order to rethink the survival of the Serbs and the new geopolitics of the Balkan Peninsula. In other words, this means that modern Serbia and the Serbs have to raise the issue of ethnocide over the Serbs of Wallachia, Erdely (Transylvania) and Moldova, and therefore to raise the issue of the deromanization of these territories, which should lead to the establishment of a common border with Russia, thus establishing historical justice necessary for the survival of the Serbs in the Balkans.

Keywords:

Moldavia, Wallachia, Erdely, Transylvania, ethnocide, Serbs, assimilation, Romania, borders, geopolitics